

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Decimvmseptimvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

monstrat vel applicat Mediatorem, vt cum dicimus: Fide iustificamur. Altera differentia est, Fides accipit præsens beneficium, peccatorum reconciliationem, sine qua non potest fieri inuocatio. Spes autem expectat futuros euentus à Deo promissos, &c.

DECIMUM SEPTIMUM.

Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum, Ergo propter dilectionem fit remissio.

RESPONDEO: Duplex est absolutio, Alia privata caritatis iustitiam cum ira Dei: In hac absoluteione necesse est vti, quod fide accipiatur remissio, non propter nostras virtutes. Inquit Christus: Fides tua saluam te fecit. Nec nititur fides dilectione, sed tantum misericordia promissa, vt constat. Nec ex dilectione potest, nisi sit apprehensa remissio. Alia est absolutio publica coram Ecclesia, hæc fit propter bona opera, quæ sunt testimonia conuersionis, vt hic Christus Phariseo declarat, cur eam recipit, quia extant testimonia conuersionis. A c tota historia videtur est Ecclesia, semper duo sunt cœtus: Alter hypocriticos, infirmam ordinariam auctoritatem & opinionem iustitiæ, propterea quod videtur cunctis; tueri doctrinam disciplinæ & Legis. Quamquam auctorem huius non amplectitur Euangelium, tamen quia tenet gubernationem, ideo ibi Christus assidet mensæ, id est, ibi concionatur. Alter cœtus est, qui audit Euangelium, vere agit poenitentiam, & vera fide honorat Deum, agnoscit Filium Dei mediatorem, & prædicat Euangelium. Huic cœtui, quamquam alter cœtus habet speciosiora opera, tamen Christus tribuit hic laudem dilectionis, quam sibi sumunt hypocritæ, qui arrogat sibi iusticiam legis. Sed Christus transfert hoc donum in hanc miseram mulierem, hic placet iusticia legis, vbi est vera agnitio Christi. Et in hoc cœtu sunt veri cultus, scilicet, poenitentia, orationes, vera inuocatio, dilectio, osculari & tergere pedes Christi, &c. ornare & defendere ministerium Euangelij, & studia necessaria Ecclesiæ, sustinere pericula in confessione, labores & odia in decore. Contra hypocritæ sunt sine poenitentia, & sine timore Dei, qui tantum se iustos esse sua disciplina, seu suis ceremonijs: Deinde sunt sine fide, quia vel confidunt sua iusticia, vel manent in dubitatione. Sunt sine dilectione, quia non potest existere dilectio Dei & inuocatio, nisi prius agnita sit remissio: Euangelium vero non ornant, vel delere vel premere conantur. Hic igitur Christus consolatur pijs proponit, refutat acriter Phariseum, & detrahit ei laudem iustitiæ, vt significet se defendere suam Ecclesiam contra iniquam hypocritici cœtus.

Si cuiusmodi hæc solutio de duplici absolutione non placet, vitæ æternæ sunt Synecdoche, Remittuntur ei multa, quia multa est. Talia dicta & alibi occurrunt, & tamen Synecdoche exacta est. Quanquam necesse est simul concurrere multas partes satisfactionis, contritionem, fidem, dilectionem, seu bonum propositum, tamen non propter nostram dignitatem datur remissio, sed per misericordiam, quæ fide apprehenditur. Hæc explicatio sumitur ex verbo dimitte de particula Gratis, fide propter Christum.

DECIMOCTAVVM.

Vita æterna vocatur merces,
Est ergo debita pro operibus.

RESPONDEO brevissime, Vita æterna est merces, quia compensatio beneficii, etiam si datur propter aliud, scilicet, propter Christum. Vixit meritum est merces filij, etiam si contingit propter aliam causam. Hæc responsio brevis & expedita, satisfacit huic objectioni: Nam adversarij immodice exaggerantes vocabulum Mercedis, multa inde absurda extruxerunt. Vt in locatione operarum & mercedis, vel in emptione, precij & mercedis est æqualitas: sic finxerunt æqualitatem obedientiæ & vitæ æternæ, & vocauerunt obedientiam meritum de condigno, finxerunt homines legi Dei satisfacere, contenti sunt opera supererogationis. Et de fide intuentem non nostram dignitatem, sed mediatorum, & accipientem remissionem & hereditatem vitæ æternæ propter Christum, nihil dixerunt: Imo operibus tradiderunt, cum aiunt: Spes est expectatio vitæ æternæ, non meritis nostris. Denique vocabulum Meriti multas disputationes movit, & Bernardus cum se evolvere non posset, tandem inquit: Sufficit ad meritum scire, quod non sufficiat meritum. Ita agnitio proprie infirmitatis coëgit cum confugere ad Christum. **N**on igitur explicatio est expedita. Dicimus oportere in saluandis multare penitentiam, fidem, & incoactam obedientiam seu dilectionem: & tamen quia reuera adhuc in carne ingens est caligo, & infirmitas repugnans legi Dei, agnoscendum est, quod inquit David: Non habitabit in conspectu tuo omnis viuens. Et confugiendum est ad Christum, ac statuendum, quod agentibus penitentiam & credentibus propter ipsum detur vita æterna. Sicut ipse inquit: Hæc est voluntas Patris, ut omnis credens in Filium, habeat vitam æternam. Et certum est fingere, quod renati satisfaciunt legi Dei, & sint sine peccato. Vt igitur maneat certa spes vitæ æternæ, sciamus eam dari agentibus penitentiam, & credentibus propter Christum. Interim tamen quia Deus recipit obedientiam, etsi bona opera non merentur remissionem peccatorum, & hereditatem vitæ æternæ tamen merentur